

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra I Sverrig

Citation: Andersen, H. C.: "I Sverrig", i Andersen, H. C.: *I Sverrig*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaisverrigval-shoot-idm140454473142832.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: I Sverrig

Vi har nærmet os det afgørende felt, hvor evighedshåbet må 146 funderes: religionen. Al skepsis skal døves, og barnefromhedens møde med døden fremmanes i det milde billede af *Bedstemoder* (V, genoptryk fra 1845) og hendes fredelige bortgang efter at have fortalt en lang og dejlig historie. Rosen er nu et kærlighedsminde fra ungdommen, visnet og dog magisk forynget gennem hendes tårer; og øjnene selv, sjælens spejl, skal aldrig kunne ældes. I slutningslinjerne herom går foryngelsestanken i ét med opstandelsestroen: »*Øine kunne aldrig døe!* vore skulle eengang see hende, ung og smuk, som da hun første Gang kyssede den friske, røde Rose, der nu er Støv i Graven.« De af Andersen udhævede ord stammer fra et barn, digteren Hauchs lille datter, der selv var død ved samme tid som eventyret blev skrevet;⁷ det er børnenes naive fortrøstning der udbygges og medføres som et styrkebælte for den voksne.